

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 232

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 53

2 września 2010

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie Komisji (UE) nr 772/2010 z dnia 1 września 2010 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 555/2008 ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2008 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina w odniesieniu do programów wsparcia, handlu z krajami trzecimi, potencjału produkcyjnego oraz kontroli w sektorze wina** 1

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 773/2010 z dnia 1 września 2010 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 4

DECYZJE

2010/475/UE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 30 sierpnia 2010 r. zmieniająca decyzję 2006/594/WE ustalającą indykatywny podział środków na zobowiązania między państwa członkowskie dla celu „Konwergencja” w latach 2007–2013 w odniesieniu do dodatkowych środków przydzielonych Republice Czeskiej, Polsce i Słowacji (notyfikowana jako dokument nr C(2010) 5817)**..... 6

Cena: 3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

2010/476/UE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 30 sierpnia 2010 r. zmieniająca decyzję 2006/593/WE ustalającą indykatywny podział środków na zobowiązania między państwa członkowskie dla celu „konkurencyjność regionalna oraz zatrudnienie” w latach 2007–2013 w odniesieniu do Republiki Czeskiej i Słowacji** (notyfikowana jako dokument nr C(2010) 5818) 11

2010/477/UE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 1 września 2010 r. w sprawie kryteriów i standardów metodologicznych dotyczących dobrego stanu środowiska wód morskich** (notyfikowana jako dokument nr C(2010) 5956) ⁽¹⁾..... 14

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 772/2010

z dnia 1 września 2010 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 555/2008 ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2008 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina w odniesieniu do programów wsparcia, handlu z krajami trzecimi, potencjału produkcyjnego oraz kontroli w sektorze wina

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 103za w związku z jego art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 4 akapit pierwszy lit. d) rozporządzenia Komisji (WE) nr 555/2008 z dnia 27 czerwca 2008 r. ustanawiającego szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2008 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina w odniesieniu do programów wsparcia, handlu z krajami trzecimi, potencjału produkcyjnego oraz kontroli w sektorze wina ⁽²⁾ przewiduje się, że wsparcie działań promocyjnych i informacyjnych trwa nie dłużej niż trzy lata dla danego beneficjenta w danym kraju trzecim.
- (2) W świetle doświadczeń nabytych podczas wdrażania wspomnianych działań wspierających konieczne jest umożliwienie ich wznowienia na najwyżej dwa lata w zależności od specyfiki działań informacyjnych i promocyjnych w krajach trzecich, które mogą na przykład wymagać dłuższych procedur administracyjnych na poziomie państwa członkowskiego lub kraju trzeciego.
- (3) W art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 555/2008 przewiduje się, że państwa członkowskie określają procedurę składania wniosków, ustanawiając przede wszystkim szczegółowe zasady oceny danego działania objętego wsparciem. Istnieje również konieczność wprowadzenia

obowiązku ustanowienia przez państwa członkowskie procedur dotyczących ewentualnego wznowienia udzielania wsparcia oraz wcześniejszej oceny działań objętych wsparciem.

- (4) W art. 9 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 555/2008 opisuje się zarządzanie finansowe restrukturyzacji i przekształcania winnic, jednak bez ustanawiania szczegółowych przepisów związanych z kontrolą tych działań. Działania mające na celu restrukturyzację i przekształcanie winnic mogą w pewnych przypadkach podlegać wielokrotnym kontrolom na miejscu bez uzyskania poprawy w zakresie kosztów administracyjnych i finansowych związanych z tymi działaniami.
- (5) W art. 81 rozporządzenia (WE) nr 555/2008 ustanawia się przepisy związane wyłącznie z monitorowaniem potencjału produkcyjnego. Mimo że działania mające na celu restrukturyzację i przekształcanie winnic są blisko powiązane z działaniami związanymi z potencjałem produkcyjnym, są one obecnie wyłączone ze stosowania tego artykułu. Aby uprościć system kontroli, konieczne jest ustanowienie zasad weryfikacji działań mających na celu restrukturyzację i przekształcanie winnic, analogicznych do obecnych zasad dotyczących weryfikacji działań związanych z potencjałem produkcyjnym.
- (6) Aby uprościć weryfikację działań mających na celu restrukturyzację i przekształcanie winnic, należy ustanowić przepisy pozwalające na używanie innych niż graficzne narzędzi umożliwiających identyfikację, pomiar i lokalizację działki.
- (7) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 555/2008.
- (8) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 170 z 30.6.2008, s. 1.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 555/2008 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 4 akapit pierwszy lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) wsparcie promocji i informacji trwa nie dłużej niż trzy lata dla danego beneficjenta w danym kraju trzecim; w razie potrzeby może jednak zostać jednokrotnie wznowione na okres nie dłuższy niż dwa lata;”;

2) w art. 5 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie określają procedurę składania wniosków oraz procedurę ewentualnego wznowienia, o którym mowa w art. 4 akapit pierwszy lit. d), obejmujące w szczególności szczegółowe zasady.”;

b) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) oceny danego działania objętego wsparciem. W przypadku wznowienia wsparcia zgodnie z art. 4 akapit pierwszy lit. d) rezultaty działań objętych wsparciem są dodatkowo oceniane przed wznowieniem.”;

3) art. 9 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Wsparcie jest wypłacane po ustaleniu, że pojedyncze działanie lub wszystkie działania objęte wnioskiem o wsparcie, zależnie od wyboru dokonanego przez państwo członkowskie na potrzeby zarządzania danym środkiem, zostały wykonane i poddane kontroli na miejscu zgodnie z art. 81 niniejszego rozporządzenia.”;

4) art. 81 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 81

Kontrola dotycząca potencjału produkcyjnego oraz działań związanych z restrukturyzacją i przekształcaniem winnic

1. W celu weryfikacji zgodności z przepisami dotyczącymi potencjału produkcyjnego ustanowionymi w sekcji IVa rozdziału III tytułu I części II rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, w tym z przejściowym zakazem nowych nasadzeń ustanowionym w art. 85g ust. 1 tego rozporządzenia, jak również zgodności z przepisami przewidzianymi w art. 103q tego rozporządzenia dotyczącymi działań mających na celu restrukturyzację i przekształcanie winnic, państwa członkowskie wykorzystują rejestr winnic.

2. Przy przyznawaniu praw do ponownego sadzenia, przewidzianych w art. 85i rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, dokonuje się systematycznej weryfikacji obszarów przed karczowaniem i po jego zakończeniu. Weryfikuje się działki, w przypadku których ma zostać przyznane prawo do ponownego sadzenia.

Kontrola przed karczowaniem obejmuje również sprawdzenie faktu istnienia danej winnicy.

Kontrola ta jest przeprowadzana metodą kontroli na miejscu. Jednakże jeżeli państwo członkowskie dysponuje rzetelnym, zaktualizowanym i skomputeryzowanym rejestrem winnic, kontrolę można przeprowadzić sposobem administracyjnym, a obowiązek przeprowadzenia kontroli na miejscu przed karczowaniem można ograniczyć do 5 % wniosków (w stosunku rocznym) w celu potwierdzenia rzetelności systemu kontroli administracyjnych. Gdyby w ramach kontroli na miejscu wykryto znaczące nieprawidłowości lub rozbieżności w regionie lub części regionu, właściwy organ odpowiednio zwiększa liczbę kontroli na miejscu w trakcie danego roku oraz roku następnego.

3. Obszary otrzymujące premię za karczowanie są weryfikowane w sposób systematyczny przed karczowaniem i po jego zakończeniu. Weryfikuje się działki, które są przedmiotem wniosku o udzielenie pomocy.

Kontrola przed karczowaniem obejmuje również sprawdzenie faktu istnienia danej winnicy, obszaru obsadzonego określonego zgodnie z art. 75 oraz sprawdzenie, czy dany obszar był właściwie utrzymywany.

Kontrola ta jest przeprowadzana metodą kontroli na miejscu. Jednakże jeżeli państwo członkowskie dysponuje narzędziem graficznym lub równorzędnym narzędziem pozwalającym na pomiar obszaru obsadzonego zgodnie z art. 75 w skomputeryzowanym rejestrze winnic oraz rzetelnymi aktualnymi informacjami o tym, że działka jest właściwie utrzymywana, kontrolę można przeprowadzić sposobem administracyjnym, a obowiązek przeprowadzenia kontroli na miejscu przed karczowaniem można ograniczyć do 5 % wniosków w celu potwierdzenia rzetelności systemu kontroli administracyjnych. Gdyby w ramach kontroli na miejscu wykryto znaczące nieprawidłowości lub rozbieżności w regionie lub części regionu, właściwy organ odpowiednio zwiększa liczbę kontroli na miejscu w trakcie danego roku.

4. Kontrola, czy karczowanie rzeczywiście miało miejsce, odbywa się metodą kontroli na miejscu. W przypadku karczowania całej działki winnicy bądź gdy rozdzielczość teledetekcji jest równa lub wyższa niż 1 m², weryfikację można przeprowadzić metodą teledetekcji.

5. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 3 akapit trzeci oraz ust. 4 w odniesieniu do obszarów otrzymujących premię za karczowanie przynajmniej jedna z dwóch weryfikacji wskazanych w ust. 3 akapit pierwszy prowadzona jest metodą kontroli na miejscu.

6. Obszary otrzymujące pomoc na działania mające na celu restrukturyzację i przekształcanie winnic są systematycznie weryfikowane przed przeprowadzeniem tych działań oraz po ich zakończeniu. Weryfikuje się działki, w przypadku których złożono wnioski o przyznanie pomocy.

Kontrola przed przeprowadzeniem działań obejmuje również sprawdzenie faktu istnienia danej winnicy, obszaru obsadzonego określonego zgodnie z art. 75 oraz wykluczenie przypadku zwykłej odnowy winnic, określonego w art. 6.

Kontrola, o której mowa w akapicie drugim, przeprowadzana jest metodą kontroli na miejscu. Jeżeli jednak państwo członkowskie dysponuje narzędziem graficznym lub równorzędnym narzędziem pozwalającym na pomiar obszaru obsadzonego zgodnie z art. 75 w skomputeryzowanym rejestrze winnic oraz rzetelnymi aktualnymi informacjami dotyczącymi odmian zasadzonej winorośli, kontrolę można

przeprowadzić sposobem administracyjnym, a obowiązek przeprowadzenia kontroli na miejscu przed przeprowadzeniem działań można ograniczyć do 5 % wniosków w celu potwierdzenia rzetelności systemu kontroli administracyjnych. Gdyby w ramach kontroli na miejscu wykryto znaczące nieprawidłowości lub rozbieżności w regionie lub części regionu, właściwy organ odpowiednio zwiększa liczbę kontroli na miejscu w trakcie danego roku.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 września 2010 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 773/2010**z dnia 1 września 2010 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 2 września 2010 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 września 2010 r.

*W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Jean-Luc DEMARTY**Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich*⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	MK	41,0
	ZZ	41,0
0707 00 05	TR	141,2
	ZZ	141,2
0709 90 70	TR	126,2
	ZZ	126,2
0805 50 10	AR	107,0
	CL	159,0
	TR	153,5
	UY	75,6
	ZA	133,6
	ZZ	125,7
0806 10 10	BA	91,2
	EG	131,2
	IL	123,0
	TR	112,7
	ZA	147,0
	ZZ	121,0
0808 10 80	AR	92,9
	BR	69,6
	CL	103,2
	CN	65,6
	NZ	89,6
	US	95,6
	ZA	88,5
	ZZ	86,4
0808 20 50	AR	115,4
	CL	96,6
	CN	70,5
	TR	133,1
	ZA	100,4
	ZZ	103,2
0809 30	TR	143,9
	ZZ	143,9
0809 40 05	BA	53,2
	IL	161,0
	XS	52,3
	ZZ	88,8

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA KOMISJI

z dnia 30 sierpnia 2010 r.

zmieniająca decyzję 2006/594/WE ustalającą indykatywny podział środków na zobowiązania między państwa członkowskie dla celu „Konwergencja” w latach 2007–2013 w odniesieniu do dodatkowych środków przydzielonych Republice Czeskiej, Polsce i Słowacji

(notyfikowana jako dokument nr C(2010) 5817)

(2010/475/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999⁽¹⁾, w szczególności jego art. 18 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzją 2006/594/WE⁽²⁾, zmienioną decyzją 2007/191/WE⁽³⁾, Komisja ustaliła indykatywny podział środków na zobowiązania między państwa członkowskie dla celu „Konwergencja” w latach 2007–2013.
- (2) Zgodnie z ust. 10 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 w 2010 r. stwierdzono, że skumulowany PKB za lata 2007–2009 w Republice Czeskiej, Polsce i Słowacji odbiega o więcej niż $\pm 5\%$ od skumulowanego PKB oszacowanego zgodnie z ust. 9 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1083/2006, w tym również w konsekwencji zmian kursu wymiany. Kwoty alokowane na lata 2011–2013 Republice Czeskiej, Polsce i Słowacji powinny zatem zostać odpowiednio dostosowane.
- (3) Zgodnie z pkt 16 i 17 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽⁴⁾ w dniu 16 kwietnia 2010 r. Komisja przyjęła komunikat w sprawie dostosowania technicznego ram finansowych na 2011 r. stosownie do zmian DNB, z uwzględnieniem dostosowania kwot przydzielonych na okres 2007–2009 z funduszy na wspieranie spójności państwom członkowskim, w przypadku których miała miejsce rozbież-

ność między oszacowaną a rzeczywistą wysokością PKB⁽⁵⁾, w którym to komunikacie Komisja poinformowała o dostosowaniu dodatnim, jakie niezbędne jest w przypadku Republiki Czeskiej – o wartości 237 045 801 EUR, Polski – 632 392 153 EUR oraz Słowacji – 137 711 534 EUR. Kwoty te zostaną podzielone na równe części w okresie 2011, 2012 i 2013.

- (4) Przy ustalaniu kwot przydzielonych wymienionym państwom członkowskim należy uwzględnić zarówno rozdział *pro rata* pomiędzy cele „Konwergencja” i „Konkurencyjność regionalna oraz zatrudnienie” w ramach bieżącego okresu programowania 2007–2013 dla każdego z wymienionych państw członkowskich, jak i potrzebę jak najbardziej efektywnego wykorzystania środków przekazanych na projekty będące już w realizacji. Dlatego też niniejsza decyzja powinna dotyczyć przeznaczenia jedynie tej części całkowitej dostosowania dodatniego, która dotyczy celu „Konwergencja”.
- (5) W celu zapewnienia większej skuteczności należy zastąpić kwoty w rzędzie „Razem” tabeli 2 w załączniku III do decyzji 2006/594/WE na lata 2007–2010, ponieważ nie uwzględniają one liczb dotyczących Bułgarii.
- (6) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2006/594/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 2006/594/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) załącznik I zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku I do niniejszej decyzji;
- 2) załącznik III zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku II do niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

⁽²⁾ Dz.U. L 243 z 6.9.2006, s. 37.

⁽³⁾ Dz.U. L 87 z 28.3.2007, s. 18.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽⁵⁾ COM(2010) 160 wersja ostateczna.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 sierpnia 2010 r.

W imieniu Komisji

Johannes HAHN

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK I

Indykacyjny podział środków na zobowiązania między państwa członkowskie dla regionów kwalifikujących się do finansowania z funduszy strukturalnych w ramach celu »Konwergencja« w okresie od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.

(EUR)

Państwo członkowskie	TABELA – Kwota środków na zobowiązania (ceny z 2004 r.)							
	Regiony kwalifikujące się do objęcia celem »Konwergencja«	Dodatkowe fundusze określone w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1083/2006, pkt:						
		10	14	20	24	26	28	30
Bulgaria	3 863 601 178	197 709 105			31 365 110	1 396 500 000	825 930 000	166 582 500
Česká republika	15 111 066 754							
Deutschland	10 360 473 669							
Eesti	1 955 979 029							
Elláda	8 358 352 296							
España	17 283 774 067							
France	2 403 498 342							
Italia	17 993 716 405							
Latvija	2 586 694 732							
Lietuva	3 875 516 071							
Magyarország	12 622 187 455	359 874 111	880 349 050	427 408 905	53 886 609 79 933 567	1 396 500 000	825 930 000	166 582 500
Malta	493 750 177							
Polska	38 507 171 321							
Portugal	15 143 387 819							
România	11 115 420 983							
Slovenija	2 401 302 729							
Slovensko	6 214 921 468							
United Kingdom	2 429 762 895							
Razem	172 720 577 390	668 128 019	880 349 050	485 614 906	165 185 286	1 396 500 000	825 930 000	166 582 500

Państwo członkowskie	TABELA 2 – Środki na zobowiązania w podziale rocznym (ceny z 2004 r.)						
	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013
Bulgaria	300 892 058	431 830 557	576 458 082	595 526 527	625 067 349	653 446 232	680 380 373
Česká republika	1 993 246 617	2 050 979 461	2 106 089 584	2 162 632 571	2 283 395 438	2 332 343 673	2 380 088 515
Deutschland	1 503 865 167	1 503 865 167	1 503 865 167	1 503 865 167	1 503 865 167	1 503 865 167	1 503 865 167
Eesti	229 977 253	245 929 572	262 982 602	281 212 290	300 982 256	322 136 118	344 124 048
Elláda	1 194 050 328	1 194 050 328	1 194 050 328	1 194 050 328	1 194 050 328	1 194 050 328	1 194 050 328
España	2 668 610 581	2 668 610 581	2 668 610 581	2 668 610 581	2 668 610 581	2 668 610 581	2 668 610 581
France	404 415 321	404 415 321	404 415 321	404 415 321	404 415 321	404 415 321	404 415 321
Italia	2 688 520 915	2 688 520 915	2 688 520 915	2 688 520 915	2 688 520 915	2 688 520 915	2 688 520 915
Latvija	308 012 292	330 054 158	353 328 505	376 808 997	400 322 218	424 084 983	447 970 188
Lietuva	528 903 377	525 252 930	525 724 448	549 071 072	581 530 171	606 085 051	638 882 589
Magyarország	1 838 275 243	1 749 371 409	1 634 208 005	1 659 921 561	1 847 533 517	1 913 391 641	1 979 486 079
Malta	81 152 175	73 854 132	68 610 286	61 225 559	61 225 559	68 610 286	79 072 180
Polska	5 686 360 306	5 705 409 032	5 720 681 799	5 535 346 918	5 679 612 617	5 699 319 089	5 720 664 721
Portugal	2 171 656 260	2 171 656 260	2 171 656 260	2 171 656 260	2 171 656 260	2 171 656 260	2 171 656 260
România	782 254 110	1 123 289 385	1 498 844 810	1 773 286 696	1 875 412 911	1 979 406 577	2 082 926 494
Slovenija	423 258 365	397 135 571	370 643 430	343 781 942	316 551 106	288 950 923	260 981 392
Slovensko	939 878 406	896 645 972	845 960 417	765 136 058	845 313 158	910 570 647	1 121 961 613
United Kingdom	347 108 985	347 108 985	347 108 985	347 108 985	347 108 985	347 108 985	347 108 985
Razem	24 090 437 759	24 507 979 736	24 941 759 525	25 082 177 748	25 795 173 857	26 176 572 777	26 714 765 749"

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK III

Indykatywny podział środków na zobowiązania między państwa członkowskie dla regionów kwalifikujących się do finansowania z Funduszu Spójności w ramach celu »Konwergencja« w okresie od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.

(EUR)

Państwo członkowskie	TABELA 1 – Kwota środków na zobowiązania (ceny z 2004 r.)		
		Dodatkowe fundusze określone w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1083/2006, pkt:	
		10	24
Bulgaria	2 009 650 238	179 937 056	16 157 785
Česká republika	7 809 984 551		
Eesti	1 000 465 639		
Elláda	3 280 399 675		
Kýpros/Kibris	193 005 267		
Latvija	1 331 962 318		27 759 767
Lietuva	1 987 693 262		41 177 899
Magyarország	7 570 173 505		
Malta	251 648 410		
Polska	19 512 850 811		
Portugal	2 715 031 963		
România	5 754 788 708		
Slovenija	1 235 595 457		
Slovensko	3 424 078 134		
Razem	58 077 327 938	179 937 056	85 095 451

(EUR)

Państwo członkowskie	TABELA 2 – Środki na zobowiązania w podziale rocznym (ceny z 2004 r.)						
	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013
Bulgaria	161 567 407	227 036 657	299 350 419	308 884 642	323 655 053	337 844 495	351 311 565
Česká republika	1 032 973 476	1 061 839 898	1 089 394 960	1 117 666 453	1 144 441 732	1 169 574 794	1 194 093 238
Eesti	118 267 391	126 243 551	134 770 066	143 884 910	153 769 893	164 346 824	175 340 789
Elláda	468 628 525	468 628 525	468 628 525	468 628 525	468 628 525	468 628 525	468 628 525
Kýpros/Kibris	52 598 692	42 866 160	33 133 627	23 401 096	13 668 564	13 668 564	13 668 564
Latvija	159 639 206	170 660 138	182 297 312	194 037 557	205 794 168	217 675 551	229 618 153
Lietuva	180 857 472	230 966 558	277 869 373	303 013 907	320 491 883	348 611 677	367 060 291
Magyarország	328 094 604	687 358 082	1 080 433 910	1 308 130 864	1 343 212 938	1 388 664 318	1 434 278 789
Malta	24 809 997	32 469 219	37 971 049	45 716 955	45 716 955	37 971 049	26 993 186
Polska	1 883 652 471	2 208 285 009	2 532 817 229	2 755 750 999	3 136 326 090	3 437 744 747	3 738 211 322
Portugal	387 861 709	387 861 709	387 861 709	387 861 709	387 861 709	387 861 709	387 861 709
România	419 281 086	589 798 724	777 576 436	914 797 379	965 860 486	1 017 857 319	1 069 617 278
Slovenija	86 225 407	115 705 905	145 555 750	175 774 942	206 363 481	237 321 369	268 648 603
Slovensko	197 125 902	317 519 267	452 740 053	630 951 164	664 262 430	668 505 352	492 973 966
Razem	5 501 583 345	6 667 239 402	7 900 400 418	8 778 501 102	9 380 053 907	9 896 276 293	10 218 305 978

DECYZJA KOMISJI

z dnia 30 sierpnia 2010 r.

zmieniająca decyzję 2006/593/WE ustalającą indykatywny podział środków na zobowiązania między państwa członkowskie dla celu „konkurencyjność regionalna oraz zatrudnienie” w latach 2007–2013 w odniesieniu do Republiki Czeskiej i Słowacji

(notyfikowana jako dokument nr C(2010) 5818)

(2010/476/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999⁽¹⁾, w szczególności jego art. 18 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzją 2006/593/WE⁽²⁾ Komisja ustaliła indykatywny podział środków na zobowiązania między państwa członkowskie dla celu „konkurencyjność regionalna oraz zatrudnienie” w latach 2007–2013.
- (2) Zgodnie z ust. 10 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 w 2010 r. stwierdzono, że skumulowany PKB za lata 2007–2009 w Republice Czeskiej, Polsce i Słowacji odbiega o więcej niż $\pm 5\%$ od skumulowanego PKB oszacowanego zgodnie z ust. 9 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1083/2006, w tym również w konsekwencji zmian kursu wymiany. Kwoty alokowane na lata 2011–2013 Republice Czeskiej i Słowacji powinny zatem zostać odpowiednio dostosowane.
- (3) Zgodnie z pkt 16 i 17 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽³⁾ w dniu 16 kwietnia 2010 r. Komisja przyjęła komunikat w sprawie dostosowania technicznego ram finansowych na 2011 r. stosownie do zmian DNB, z uwzględnieniem dostosowania kwot przydzielonych na okres 2007–2009 z funduszy na wspieranie spójności państwom członkowskim, w przypadku których miała miejsce rozbież-

ność między oszacowaną a rzeczywistą wysokością PKB⁽⁴⁾, w którym to komunikacie Komisja poinformowała o dostosowaniach dodatknych, jakie niezbędne są w przypadku Republiki Czeskiej – o wartości 237 045 801 EUR, a Słowacji – 137 711 534 EUR. Kwoty te zostaną podzielone na równe części w okresie 2011, 2012 i 2013.

- (4) Przy ustalaniu kwot przydzielonych wymienionym państwom członkowskim należy uwzględnić zarówno rozdział *pro rata* pomiędzy cele „konwergencja” i „konkurencyjność regionalna oraz zatrudnienie” w ramach bieżącego okresu programowania 2007–2013 dla każdego z wymienionych państw członkowskich, jak i potrzebę jak najbardziej efektywnego wykorzystania środków przekazanych na projekty będące już w realizacji. Dlatego też niniejsza decyzja powinna dotyczyć przeznaczenia jedynie tej części całkowitej dostosowania dodatknego, która dotyczy celu „konkurencyjność regionalna oraz zatrudnienie”.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2006/593/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załącznik I do decyzji 2006/593/WE zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 sierpnia 2010 r.

W imieniu Komisji
Johannes HAHN
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

⁽²⁾ Dz.U. L 243 z 6.9.2006, s. 32.

⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ COM(2010) 160 wersja ostateczna.

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

Indykacyjny podział środków na zobowiązania między państwa członkowskie dla regionów kwalifikujących się do finansowania z funduszy strukturalnych w ramach celu »konkurencyjność regionalna oraz zatrudnienie« w okresie od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.

(EUR)

TABELA 1 – Kwota środków na zobowiązania (ceny z 2004 r.)

Państwo członkowskie	Regiony kwalifikujące się do objęcia celem »konkurencyjność regionalna oraz zatrudnienie«	Dodatkowe fundusze określone w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1083/2006, pkt:							
		10	16	20	23	25	26	28	29
Belgique/België	1 264 522 294								
Česká republika	172 351 284	4 633 651	199 500 000						
Danmark	452 135 320								
Deutschland	8 273 934 718					74 812 500			
España	2 925 887 307						199 500 000		
France	9 000 763 163								99 750 000
Éire/Ireland	260 155 399								
Italia	4 539 667 937							209 475 000	
Luxembourg	44 796 164								
Nederland	1 472 879 499								
Österreich	761 883 269					149 625 000			
Portugal	435 196 895								
Slovensko	398 057 758	7 006 030							
Suomi/Finland	778 631 938			153 552 511					
Sverige	1 077 567 589			215 598 656	149 624 993				
United Kingdom	5 335 717 800								
Razem	37 194 148 334	11 639 681	199 500 000	369 151 167	149 624 993	224 437 500	199 500 000	209 475 000	99 750 000

Państwo członkowskie	TABELA 2 – Środki na zobowiązania w podziale rocznym (ceny z 2004 r.)						
	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013
Belgique/België	180 646 042	180 646 042	180 646 042	180 646 042	180 646 042	180 646 042	180 646 042
Česká republika	53 121 612	53 121 612	53 121 612	53 121 612	54 696 847	54 665 961	54 635 679
Danmark	64 590 760	64 590 760	64 590 760	64 590 760	64 590 760	64 590 760	64 590 760
Deutschland	1 192 678 174	1 192 678 174	1 192 678 174	1 192 678 174	1 192 678 174	1 192 678 174	1 192 678 174
España	446 483 901	446 483 901	446 483 901	446 483 901	446 483 901	446 483 901	446 483 901
France	1 300 073 309	1 300 073 309	1 300 073 309	1 300 073 309	1 300 073 309	1 300 073 309	1 300 073 309
Éire/Ireland	37 165 057	37 165 057	37 165 057	37 165 057	37 165 057	37 165 057	37 165 057
Italia	678 448 991	678 448 991	678 448 991	678 448 991	678 448 991	678 448 991	678 448 991
Luxembourg	6 399 452	6 399 452	6 399 452	6 399 452	6 399 452	6 399 452	6 399 452
Nederland	210 411 357	210 411 357	210 411 357	210 411 357	210 411 357	210 411 357	210 411 357
Österreich	130 215 467	130 215 467	130 215 467	130 215 467	130 215 467	130 215 467	130 215 467
Portugal	62 170 985	62 170 985	62 170 985	62 170 985	62 170 985	62 170 985	62 170 985
Slovensko	59 287 258	57 274 995	54 915 823	51 153 834	55 518 251	58 543 272	68 370 355
Suomi/Finland	133 169 207	133 169 207	133 169 207	133 169 207	133 169 207	133 169 207	133 169 207
Sverige	206 113 034	206 113 034	206 113 034	206 113 034	206 113 034	206 113 034	206 113 034
United Kingdom	762 245 400	762 245 400	762 245 400	762 245 400	762 245 400	762 245 400	762 245 400
Razem	5 523 220 006	5 521 207 743	5 518 848 571	5 515 086 582	5 521 026 234	5 524 020 369	5 533 817 170"

DECYZJA KOMISJI**z dnia 1 września 2010 r.****w sprawie kryteriów i standardów metodologicznych dotyczących dobrego stanu środowiska wód morskich***(notyfikowana jako dokument nr C(2010) 5956)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)****(2010/477/UE)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 9 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kryteria dotyczące osiągnięcia dobrego stanu środowiska są punktem wyjściowym dla opracowania spójnych koncepcji na przygotowawczych etapach strategii morskich, w tym określenia właściwości dobrego stanu środowiska i ustanowienia obszernego zbioru celów w zakresie ochrony środowiska; powinno to zostać przygotowane w spójny i skoordynowany sposób w ramach wymogu prowadzenia współpracy regionalnej.
- (2) Komisja skonsultowała się ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, w tym regionalnymi konwencjami morskimi, w szczególności w sprawie oceny naukowo-technicznej przygotowanej przez grupy zadaniowe ustanowione przez Wspólne Centrum Badawcze i Międzynarodową Radę Badań Morza w celu wspierania opracowywania kryteriów i standardów metodologicznych.
- (3) Jednym z najważniejszych wyników tych prac naukowo-technicznych jest stwierdzenie znacznej potrzeby rozwoju dodatkowego naukowego zrozumienia w celu oceny dobrego stanu środowiska w spójny i holistyczny sposób, tak by wspierać podejście ekosystemowe w zarządzaniu. Wiedzę naukową należy pogłębiać w szczególności w oparciu o komunikat „Europejska strategia na rzecz badań morskich: Wykorzystanie spójnych ram Europejskiej Przestrzeni Badawczej jako wsparcia dla zrównoważonego wykorzystania mórz i oceanów” ⁽²⁾, komunikat „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” ⁽³⁾ oraz zgodnie z unijnym prawodawstwem i polityką w innych dziedzinach. Właściwe jest również uwzględnianie na późniejszych

etapach procesu doświadczeń, które zostaną zebrane na poziomie krajowym i regionalnym w ramach realizacji etapów przygotowawczych strategii morskich wymienionych w art. 5 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2008/56/WE.

- (4) Komisja powinna zatem dokonać przeglądu niniejszej decyzji zgodnie z art. 25 ust. 3 dyrektywy 2008/56/WE. Oprócz weryfikacji kryteriów należy w dalszym ciągu rozwijać standardy metodologiczne, w ścisłym powiązaniu z opracowywaniem programów monitorowania. Przegląd należy przeprowadzić jak najszybciej po zakończeniu oceny wymaganej na podstawie art. 12 dyrektywy 2008/56/WE, w czasie umożliwiającym pomyślną aktualizację strategii morskich, która – zgodnie z art. 17 wspomnianej dyrektywy – powinna nastąpić do 2018 r., jako dalszy wkład w adaptacyjne zarządzanie. Podejście to jest zgodne z faktem, że określenie dobrego stanu środowiska będzie prawdopodobnie musiało z biegiem czasu zostać dostosowane ze względu na dynamiczny charakter ekosystemów morskich, ich naturalną zmienność oraz fakt, iż zagrożenia i oddziaływanie, na jakie są narażone, mogą różnić się w związku z rozwojem różnych rodzajów działalności człowieka i wpływem zmiany klimatu.
- (5) Kryteria dotyczące dobrego stanu środowiska opierają się na zobowiązaniach i postępach w kontekście obowiązującego prawodawstwa unijnego, w tym na dyrektywie 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej ⁽⁴⁾, mającej zastosowanie do wód przybrzeżnych, dyrektywie Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽⁵⁾, dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa ⁽⁶⁾ oraz na szeregu instrumentów opracowanych w ramach wspólnej polityki rybołówstwa przy uwzględnieniu – w stosownych przypadkach – informacji i wiedzy zgromadzonych oraz koncepcji opracowanych w ramach regionalnych konwencji. Ponieważ niniejsza decyzja wnosi wkład w dalszy rozwój koncepcji dobrego stanu środowiska wód morskich, wspiera ona – z punktu widzenia ekosystemów morskich – proces przeglądu strategii na rzecz różnorodności biologicznej w Unii Europejskiej po 2010 r. i planu działań na rzecz różnorodności biologicznej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.⁽²⁾ COM(2008) 534 wersja ostateczna.⁽³⁾ COM(2010) 2020 wersja ostateczna.⁽⁴⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.⁽⁵⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.⁽⁶⁾ Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7.

- (6) Dyrektywa 2008/56/WE, stanowiąca podstawy działania na rzecz środowiska w ramach zintegrowanej polityki morskiej, wprowadza wymóg stosowania podejścia ekosystemowego w zarządzaniu działalnością człowieka, obejmującego wszystkie sektory mające wpływ na środowisko morskie. W zielonej księdze „Reforma wspólnej polityki rybołówstwa” ⁽¹⁾ stwierdzono, że jej przeprowadzenie powinno zapewnić odpowiednie instrumenty służące wspieraniu podejścia ekosystemowego.
- (7) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu ustanowionego na mocy art. 25 ust. 1 dyrektywy 2008/56/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Kryteria stosowane przez państwa członkowskie w celu oceny, w jakim stopniu osiąga się dobry stan środowiska, wraz z odniesieniami do mających zastosowanie standardów metodologicznych – jeśli są one dostępne – określa się w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 września 2010 r.

W imieniu Komisji
Janez POTOČNIK
Członek Komisji

⁽¹⁾ COM(2009) 163 wersja ostateczna, s. 19.

ZAŁĄCZNIK

KRYTERIA I STANDARDY METODOLOGICZNE DOTYCZĄCE DOBREGO STANU ŚRODOWISKA

CZĘŚĆ A

Ogólne warunki stosowania kryteriów dotyczących dobrego stanu środowiska

1. W części B określono i opatrzone numerami kryteria służące ocenie, w jakim stopniu osiąga się dobry stan środowiska, w związku z każdym z jedenastu wskaźników opisowych dotyczących dobrego stanu środowiska określonych w załączniku I do dyrektywy 2008/56/WE. Kryteriom tym towarzyszy wykaz związanych z nimi wskaźników zapewniających funkcjonowanie tych kryteriów i pozwalających na osiągnięcie postępów. W części B kryteriom towarzyszą odniesienia do mających zastosowanie standardów metodologicznych, jeśli są one dostępne. W odniesieniu do szeregu takich kryteriów i związanych z nimi wskaźników istnieje potrzeba dokładniejszego opracowania i dodatkowych informacji; kwestia ta będzie realizowana w ramach procesu przeglądu niniejszej decyzji⁽¹⁾. W niniejszej części określono ogólne warunki stosowania kryteriów i związanych z nimi wskaźników.
2. W przypadku większości kryteriów ocena i wymagane metodologie powinny uwzględniać oceny i metodologie oraz – w stosownych przypadkach – opierać się na ocenach i metodologiach mających zastosowanie na mocy obowiązującego prawodawstwa Wspólnoty, w szczególności dyrektywy 2000/60/WE, dyrektywy 2008/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾, dyrektywy 92/43/EWG, dyrektywy 2009/147/WE i innego odpowiedniego prawodawstwa Unii (w tym w dziedzinie wspólnej polityki rybołówstwa, np. rozporządzenia Rady (WE) nr 199/2008⁽³⁾), przy uwzględnieniu sprawozdań grup zadaniowych ustanowionych przez Wspólne Centrum Badawcze i Międzynarodową Radę Badań Morza⁽⁴⁾ oraz – w odpowiednich przypadkach – informacji i wiedzy zgromadzonych w ramach regionalnych konwencji morskich.
3. Dobry stan środowiska wymaga, by wszelka odnośna działalność człowieka była prowadzona zgodnie z wymogiem ochrony i zachowania środowiska morskiego oraz z koncepcją zrównoważonego użytkowania zasobów i usług morskich przez obecne i przyszłe pokolenia, jak określono w art. 1 dyrektywy 2008/56/WE. Stosowanie kryteriów dotyczących dobrego stanu środowiska powinno odbywać się przy uwzględnieniu konieczności skupienia się na ocenie i monitorowaniu oraz uszeregowaniu działań pod względem znaczenia skutków i zagrożeń dla ekosystemów morskich i ich składników. Ważne jest jednak, by w ramach oceny uwzględnić najważniejsze skutki kumulacyjne i synergiczne oddziaływać na ekosystemy morskie, jak wspomniano w art. 8 ust. 1 lit. b) ppkt (ii) dyrektywy 2008/56/WE.
4. W szeregu przypadków, w szczególności uwzględniając związek między potrzebami w zakresie informacji a geograficznym zasięgiem danych wód morskich, właściwe może być stosowanie na pierwszym etapie niektórych wybranych kryteriów i związanych z nimi wskaźników w celu ogólnej kontroli stanu środowiska na szerszą skalę, a dopiero później określenie przypadków i konkretnych obszarów, w których – uwzględniając znaczenie skutków i zagrożeń z punktu widzenia właściwości środowiskowych i/lub presji ze strony człowieka – konieczna jest dokładniejsza ocena wymagająca wszystkich odnośnych wskaźników związanych z kryteriami.
5. Czasowa i przestrzenna skala oddziaływań różni się znacznie w zależności od rodzaju presji i wrażliwości składników ekosystemu poddanych szkodliwemu oddziaływaniu. Ze względu na swe nieodłączne właściwości niektóre kryteria i wskaźniki mogą wymagać zastosowania różnych skali czasowych w celu uchwycenia zakresu szeregu różnorodnych procesów. Jeśli ocena musi zostać najpierw dokonana na stosunkowo małą skalę przestrzenną, by mieć znaczenie z perspektywy ekologicznej (np. w przypadku gdy presje są zlokalizowane), konieczne może być prowadzenie ocen na szerszą skalę taką jak na poziomie podziału, podregionu i regionu.
6. Łączna ocena skali, rozmieszczenia i intensywności presji oraz zasięgu, podatności i odporności poszczególnych składników ekosystemu, w tym – tam, gdzie to możliwe – ich mapowanie, umożliwia określenie obszarów, na których ekosystemy morskie uległy lub mogły ulec niekorzystnemu oddziaływaniu. Stanowi to również użyteczną podstawę do oceny skali rzeczywistych lub potencjalnych oddziaływań na ekosystemy morskie. Podejście to, biorące pod uwagę względy związane z ryzykiem, pozwala również na wybór najbardziej odpowiednich wskaźników związanych z kryteriami w celu oceny postępów w osiągnięciu dobrego stanu środowiska. Ułatwia ono również opracowanie konkretnych narzędzi, które mogą wspierać podejście ekosystemowe do zarządzania działalnością człowieka, wymagane do osiągnięcia dobrego stanu środowiska poprzez identyfikację źródeł presji i oddziaływań, w tym ich skutków kumulacyjnych i synergicznych. Narzędzia te obejmują środki ochrony przestrzennej i środki wymienione w wykazie w załączniku VI do dyrektywy 2008/56/WE, w szczególności kontrole rozłożenia czasowego i przestrzennego, takie jak zagospodarowanie przestrzenne mórz.
7. Warunki środowiska w morzach oraz działalność człowieka, która ma na nie wpływ, są różnorodne. Różnice występują w szczególności między różnymi regionami, lecz także w ramach tych samych regionów, podregionów i podziałów morskich. Z tego powodu możliwość zastosowania konkretnych wskaźników związanych z kryteriami może wymagać rozważenia, czy mają one z ekologicznego punktu widzenia znaczenie dla każdej z sytuacji poddawanych ocenie.

⁽¹⁾ Zob. motywy 3 i 4.

⁽²⁾ Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 84.

⁽³⁾ Dz.U. L 60 z 5.3.2008, s. 1.

⁽⁴⁾ Zob. motyw 2.

8. Państwa członkowskie muszą rozważyć wszystkie kryteria i związane z nimi wskaźniki wymienione w niniejszym załączniku w celu zidentyfikowania tych, które zostaną wykorzystane do określenia dobrego stanu środowiska. Jeśli państwo członkowskie uzna na podstawie wstępnej oceny, że wykorzystywanie jednego z kryteriów lub ich większej liczby nie jest właściwe, musi przedstawić Komisji uzasadnienie w ramach powiadomienia dokonywanego zgodnie z art. 9 ust. 2 dyrektywy 2008/56/WE, jeśli ma to znaczenie dla zgodności i porównywalności między regionami i podregionami. W tym kontekście państwa członkowskie podlegają zobowiązaniu do prowadzenia współpracy regionalnej ustanowionemu w art. 5 i 6 dyrektywy 2008/56/WE, a w szczególności wymogowi zagwarantowania spójności i koordynacji poszczególnych elementów strategii morskich w obrębie danego regionu lub podregionu morskiego.
9. Ważne jest, by przy stosowaniu kryteriów uwzględniać wyniki wstępnej oceny wymaganej na mocy art. 8 dyrektywy 2008/56/WE i załącznika III do tej dyrektywy oraz by kryteria te nie były stosowane oddzielnie. Wstępna ocena jest głównym procesem służącym do zidentyfikowania podstawowych cech i właściwości oraz największych presji i oddziaływań na środowisko morskie, pod warunkiem jej regularnej aktualizacji i prowadzenia programów monitorowania. Ta pierwsza ocena musi zostać zakończona w terminie określonym w art. 5 ust. 2 dyrektywy 2008/56/WE na podstawie przykładowych wykazów elementów zawartych w załączniku III do tej dyrektywy i przy uwzględnieniu – tam, gdzie są dostępne – istniejących danych. Należy uwzględnić fakt, że podczas tego wstępnego okresu niektóre kryteria i związane z nimi wskaźniki uznaje się za będące w dalszym ciągu na etapie opracowywania.
10. Postępy w osiąganiu dobrego stanu środowiska są czynione w kontekście ciągłych szerszych zmian w środowisku morskim. Zmiana klimatu już teraz ma wpływ na środowisko morskie, w tym na procesy i funkcje ekosystemów. Przy opracowywaniu swoich strategii morskich państwa członkowskie muszą określić, w stosownych przypadkach, wszelkie dowody na wpływ zmiany klimatu. Adaptacyjne zarządzanie w oparciu o podejście ekosystemowe obejmuje regularną aktualizację definicji dobrego stanu środowiska.

CZĘŚĆ B

Kryteria dotyczące dobrego stanu środowiska związane ze wskaźnikami opisowymi z załącznika I do dyrektywy 2008/56/WE

Wskaźnik opisowy 1: Utrzymana jest różnorodność biologiczna. Jakość i występowanie siedlisk oraz rozmieszczenie i liczebność gatunków odpowiadają dominującym warunkom fizjograficznym, geograficznym i klimatycznym.

Ocena jest niezbędna na kilku poziomach ekologicznych: ekosystemów, siedlisk (w tym związanych z nimi zbiorowisk, w znaczeniu biotopów) i gatunków, co zostało odzwierciedlone w strukturze tej sekcji, przy uwzględnieniu pkt 2 w części A. W przypadkach niektórych aspektów tego wskaźnika opisowego niezbędne jest dodatkowe wsparcie naukowo-techniczne⁽⁵⁾. Z uwagi na szeroki zakres tego wskaźnika opisowego należy – przy uwzględnieniu załącznika III do dyrektywy 2008/56/WE – uszeregować pod względem ważności cechy różnorodności biologicznej na poziomie gatunków, siedlisk i ekosystemów. Umożliwia to identyfikację tych cech różnorodności biologicznej i tych obszarów, gdzie pojawiają się zagrożenia, i pomaga określić – wśród wybranych kryteriów – właściwe wskaźniki odpowiednie dla obszarów i cech różnorodności biologicznej, których to dotyczy⁽⁶⁾. Obowiązek prowadzenia współpracy regionalnej określony w art. 5 i 6 dyrektywy 2008/56/WE ma bezpośrednie znaczenie dla procesu wyboru cech różnorodności biologicznej w regionach, podregionach i podziałach oraz dla ustanowienia – w stosownych przypadkach – warunków odniesienia zgodnie z załącznikiem IV do dyrektywy 2008/56/WE. Modelowanie przy wykorzystaniu systemu informacji geograficznej może zapewnić użyteczną podstawę do mapowania szeregu cech różnorodności biologicznej i działań człowieka oraz presji, jakie powodują, pod warunkiem że wszelkie wiążące się z tym błędy są odpowiednio oceniane i opisywane przy stosowaniu wyników. Ten rodzaj danych jest warunkiem wstępnym dla ekosystemowego podejścia do zarządzania działalnością człowieka i dla opracowania powiązanych narzędzi przestrzennych⁽⁷⁾.

Poziom gatunku

W odniesieniu do każdego regionu, podregionu lub podziału – biorąc pod uwagę różne gatunki i zbiorowiska (np. fitoplanktonu i zooplanktonu) zawarte w przykładowym wykazie w tabeli 1 w załączniku III do dyrektywy 2008/56/WE – niezbędne jest określenie zbioru odpowiednich gatunków i grup funkcjonalnych, przy uwzględnieniu pkt 2 w części A. Ocena danego gatunku obejmuje trzy kryteria: rozmieszczenie gatunku, wielkość populacji i stan populacji. W odniesieniu do ostatniego kryterium istnieją przypadki, gdzie obejmuje ono również informacje na temat zdrowia populacji oraz wzajemnych i wewnętrznych relacji. Konieczne jest również dokonanie odrębnej oceny podgatunków i populacji w przypadku gdy wstępna ocena lub nowe informacje wskazują na oddziaływania i potencjalne zagrożenia dla stanu niektórych z nich. Ocena gatunków wymaga również łącznego zrozumienia rozmieszczenia, wielkości i stanu ich siedlisk, zgodnie z wymogami ustanowionymi w dyrektywie 92/43/EWG⁽⁸⁾ i dyrektywie 2009/147/WE, w celu zagwarantowania, że istnieją wystarczająco duże siedliska do zachowania danej populacji, przy uwzględnieniu wszelkich zagrożeń związanych z pogorszeniem stanu tych siedlisk lub ich utratą. W odniesieniu do różnorodności biologicznej na poziomie gatunków trzy kryteria służące ocenie postępów w osiąganiu dobrego stanu środowiska i związane z nimi odpowiednie wskaźniki są następujące:

⁽⁵⁾ Zob. motywy 3 i 4.

⁽⁶⁾ Zob. pkt 3–6 w części A.

⁽⁷⁾ Zob. pkt 6 w części A.

⁽⁸⁾ „Assessment, monitoring and reporting of conservation status – Preparing the 2001–2006 report under Article 17 of the Habitats Directive” (Ocena, monitorowanie i sprawozdawczość w odniesieniu do stanu ochrony – przygotowanie sprawozdania za okres 2001–2006 na mocy art. 17 dyrektywy siedliskowej), dnia 15 marca 2005 r., dokument przyjęty przez Komitet ds. Siedlisk Naturalnych dnia 20 kwietnia 2005 r.

1.1. Rozmieszczenie gatunków

- Zasięg (1.1.1).
- W odpowiednich przypadkach typ rozmieszczenia w ramach zasięgu (1.1.2).
- Obszar zajmowany przez gatunek (w przypadku gatunków osiadłych/bentosowych) (1.1.3).

1.2. Wielkość populacji

- Odpowiednio liczebność populacji i/lub biomasa (1.2.1).

1.3. Stan populacji

- Właściwości demograficzne populacji (np. wielkość ciała lub struktura klas wiekowych, stosunek płci, wskaźnik płodności, wskaźnik przeżywalności/śmiertelności (1.3.1).
- W odpowiednich przypadkach struktura genetyczna populacji (1.3.2).

Poziom siedliska

Do celów dyrektywy 2008/56/WE termin „siedlisko” odnosi się do zarówno właściwości abiotycznych, jak i powiązanego zbiorowiska biologicznego, traktując obydwa elementy łącznie w rozumieniu terminu „biotop”. Dla każdego regionu, podregionu i podziału należy ustanowić zbiór typów siedlisk, uwzględniając poszczególne siedliska zawarte w przykładowym wykazie w tabeli 1 w załączniku III i uwzględniając instrumenty wymienione w pkt 2 w części A. Takie instrumenty odnoszą się również do szeregu kompleksów siedlisk (co oznacza ocenę – w stosownych przypadkach – składu, wielkości i stosunkowych proporcji siedlisk w ramach takich kompleksów) oraz do siedlisk funkcjonalnych (takich jak obszary tarła, obszary lęgowe i obszary żerowania oraz szlaki migracyjne). Dla oceny na poziomie siedliska zasadnicze znaczenie ma podjęcie dodatkowych starań na rzecz jednolitej klasyfikacji siedlisk morskich, przy pomocy odpowiedniego mapowania, biorąc pod uwagę zróżnicowanie w zależności od odległości od wybrzeża oraz głębokości (np. siedliska przybrzeżne, szelfowe, głębinowe). Trzy kryteria służące ocenie siedlisk to: ich rozmieszczenie, wielkość i stan (w odniesieniu do ostatniego – w szczególności stan typowych gatunków i zbiorowisk), wraz ze związanymi z nimi odpowiednimi wskaźnikami. Ocena stanu siedliska wymaga łącznego zrozumienia stanu związanych z nim zbiorowisk i gatunków, zgodnie z wymogami ustanowionymi w dyrektywie 92/43/EWG⁽⁹⁾ i dyrektywie 2009/147/WE, przy uwzględnieniu – w stosownych przypadkach – oceny ich cech funkcjonalnych.

1.4. Rozmieszczenie siedliska

- Zasięg (1.4.1).
- Typ rozmieszczenia (1.4.2).

1.5. Wielkość siedliska

- Powierzchnia siedliska (1.5.1).
- W odpowiednich przypadkach objętość siedliska (1.5.2).

1.6. Stan siedliska

- Stan typowych gatunków i zbiorowisk (1.6.1).
- Odpowiednio liczebność względna i/lub biomasa (1.6.2).
- Warunki fizyczne, hydrologiczne i chemiczne (1.6.3).

Poziom ekosystemu

1.7. Struktura ekosystemu

- Skład i stosunkowe proporcje składników ekosystemu (siedlisk i gatunków) (1.7.1).

Ponadto wzajemne relacje między składnikami strukturalnymi ekosystemu mają zasadnicze znaczenie dla oceny procesów i funkcji ekosystemu w celu ogólnego określenia dobrego stanu środowiska, uwzględniając między innymi art. 1, art. 3 ust. 5 i art. 9 ust. 1 dyrektywy 2008/56/WE. Istotne znaczenie dla kwestii procesów i funkcji ekosystemu mają również inne aspekty funkcjonalne, których dotyczą inne wskaźniki opisowe dotyczące dobrego stanu środowiska (takie jak wskaźniki opisowe 4 i 6), oraz zagadnienia związane z łącznością i odpornością ekosystemów.

⁽⁹⁾ Zob. przypis 8.

Wskaźnik opisowy 2: Gatunki nierodzące wprowadzone do ekosystemu w wyniku działalności człowieka utrzymują się na poziomie, który nie powoduje szkodliwych zmian w ekosystemie.

Określenie i ocena dróg i wektorów, za pośrednictwem których gatunki nierodzące rozprzestrzeniają się w wyniku działalności człowieka, jest wstępnym warunkiem, aby skutecznie zapobiegać osiągnięciu przez te gatunki poziomu szkodliwego dla ekosystemów i aby łagodzić wszelkie zaistniałe skutki. We wstępnej ocenie należy wziąć pod uwagę, że niektóre przypadki wprowadzenia gatunków w związku z działalnością człowieka są już regulowane na poziomie Unii ⁽¹⁰⁾ w celu umożliwienia oceny i zminimalizowania ich potencjalnego oddziaływania na ekosystemy wodne oraz że niektóre gatunki nierodzące były przez długi czas powszechnie wykorzystywane w akwakulturze i podlegają już teraz określonym zezwoleniom w ramach obowiązującego prawodawstwa ⁽¹¹⁾. Wiedza na temat oddziaływania gatunków nierodzących na środowisko jest w dalszym ciągu ograniczona. Istnieje potrzeba dodatkowych działań naukowo-technicznych w celu opracowania potencjalnie użytecznych wskaźników ⁽¹²⁾, zwłaszcza dotyczących oddziaływania inwazyjnych gatunków nierodzących (takich jak wskaźniki biozanieczyszczenia), które mają zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia dobrego stanu środowiska. Priorytetową rolą oceny i monitorowania ⁽¹³⁾ jest charakterystyka stanu, która jest warunkiem wstępnym oceny skali oddziaływań, lecz nie określa sama w sobie osiągnięcia dobrego stanu środowiska w odniesieniu do tego wskaźnika opisowego.

2.1. Liczebność i charakterystyka stanu gatunków nierodzących, w szczególności gatunków inwazyjnych

- Tendencje w zakresie liczebności, czasowego występowania i rozmieszczenia przestrzennego dziko żyjących gatunków nierodzących, w szczególności inwazyjnych gatunków nierodzących na obszarach ryzyka, w powiązaniu z głównymi wektorami i drogami, za pośrednictwem których gatunki te się rozprzestrzeniają (2.1.1).

2.2. Oddziaływanie inwazyjnych gatunków nierodzących na środowisko

- Stosunek inwazyjnych gatunków nierodzących do gatunków rodzimych w niektórych dobrze zbadanych grupach taksonomicznych (np. ryby, makroglony, mięczaki), który może umożliwiać pomiar zmian w składzie gatunkowym (np. oprócz wypierania gatunków rodzimych) (2.2.1).
- Oddziaływanie inwazyjnych gatunków nierodzących na poziomie gatunków, siedlisk i ekosystemów, tam gdzie jest to wykonalne (2.2.2).

Wskaźnik opisowy 3: Populacje wszystkich ryb i skorupiaków eksploatowanych w celach handlowych utrzymują się w bezpiecznych granicach biologicznych, wykazując strukturę wiekową i skład wielkościowy populacji świadczące o dobrym zdrowiu stad.

Niniejsza sekcja ma zastosowanie do wszystkich stad objętych rozporządzeniem (WE) nr 199/2008 (w zakresie geograficznym określonym w dyrektywie 2008/56/WE) i podobnymi zobowiązaniami w ramach wspólnej polityki rybołówstwa. W odniesieniu do tych stad oraz do pozostałych stad jej stosowanie zależy od dostępnych danych (przy uwzględnieniu przepisów dotyczących gromadzenia danych określonych w rozporządzeniu (WE) nr 199/2008), które określają najbardziej odpowiednie wskaźniki do zastosowania. W przypadku tego wskaźnika opisowego trzy kryteria służące ocenie postępów w osiąganiu dobrego stanu środowiska i związane z nimi odpowiednie wskaźniki są następujące:

3.1. Poziom presji powodowanej przez działalność połowową

Wskaźnik pierwotny. Wskaźnik pierwotny w odniesieniu do presji powodowanej przez działalność połowową jest następujący:

- Śmiertelność połowowa (F) (3.1.1).

Osiągnięcie lub utrzymanie dobrego stanu środowiska wymaga, by wartości F były równe lub niższe od F_{MSY} , czyli poziomowi umożliwiającego uzyskanie maksymalnego podtrzymywalnego połowu (MSY). Oznacza to, że w połowach wielogatunkowych oraz tam, gdzie relacje w ekosystemie są istotne, długoterminowe plany zarządzania mogą doprowadzić do eksploatacji niektórych stad w mniejszym zakresie, niż wynoszą poziom F_{MSY} , mając na względzie nienarażanie na szkodę eksploatacji innych gatunków na poziomie F_{MSY} ⁽¹⁴⁾.

Wartość F jest szacowana na podstawie odpowiednich ocen analitycznych w oparciu o analizę połowu (określanego jako wszystkie uszczuplenia stada, w tym odrzuty i połowy nieuwzględnione) pod względem wieku lub długości ciała osobników i informacje pomocnicze. W przypadku gdy wiedza na temat dynamiki populacji stada nie pozwala na przeprowadzenie symulacji, można wykorzystać naukową ocenę wartości F związanych z krzywą „odłów na rekruta” (Y/R), w połączeniu z innymi informacjami na temat wydajności rybołówstwa w przeszłości lub na temat dynamiki populacji podobnych stad.

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 708/2007 z dnia 11 czerwca 2007 r. w sprawie wykorzystania w akwakulturze gatunków obcych i niewystępujących miejscowo (Dz.U. L 168 z 28.6.2007, s. 1).

⁽¹¹⁾ Zob. załącznik IV do rozporządzenia (WE) nr 708/2007.

⁽¹²⁾ Zob. motywy 3 i 4.

⁽¹³⁾ Zob. pkt 9 w części A.

⁽¹⁴⁾ Komunikat „Wprowadzenie zrównoważenia w rybołówstwie UE przy pomocy podejścia opartego na maksymalnie podtrzymywalnym odłowie” (COM(2006) 360 wersja ostateczna).

Wskaźniki wtórne (jeśli wartości odłowu dla F w ramach oceny analitycznej nie są dostępne):

- Stosunek połowu do wskaźnika biomasy (zwany dalej „stosunkiem połów/biomasa”) (3.1.2).

Wartość dla wskaźnika odzwierciedlającego F_{MSY} musi zostać określona w ramach oceny naukowej po dokonaniu analizy obserwowanych w przeszłości tendencji dotyczących wskaźnika w połączeniu z innymi informacjami na temat wydajności rybołówstwa w przeszłości. W przypadku gdy dostępne są oceny produktywności stada, za orientacyjny poziom odniesienia można przyjąć stosunek połów/biomasa gwarantujący maksymalny podtrzymywalny połów.

Ewentualnie zamiast stosunku połów/biomasa można opracować wskaźniki wtórne na podstawie dowolnego innego stosownego wskaźnika zastępczego dla śmiertelności połowowej, odpowiednio uzasadnionego.

3.2. Zdolność reprodukcyjna stada

Wskaźnik pierwotny. Wskaźnik pierwotny dla zdolności reprodukcyjnej stada jest następujący:

- Biomasa stada tarłowego (SSB) (3.2.1).

Wskaźnik ten jest szacowany na podstawie odpowiednich analitycznych ocen w oparciu o analizę połowu pod względem wieku lub długości ciała osobników oraz informacje pomocnicze.

W przypadku gdy analityczna ocena pozwala na oszacowanie SSB, wartością referencyjną odzwierciedlającą pełną zdolność reprodukcyjną jest SSB_{MSY} , tzn. biomasa stada tarłowego, która osiągnęłaby maksymalny podtrzymywalny połów przy śmiertelności połowowej równej F_{MSY} . Każda zaobserwowana wartość SSB równa lub wyższa od SSB_{MSY} jest uznawana za spełniającą to kryterium.

Ze względu na fakt, że SSB odpowiadająca MSY może nie zostać osiągnięta jednocześnie w przypadku wszystkich stad w związku z możliwymi relacjami między nimi, konieczne są dalsze badania.

W przypadku gdy modele symulacyjne nie pozwalają na oszacowanie wiarygodnej wartości dla SSB_{MSY} , do celów tego kryterium należy zastosować wskaźnik referencyjny SSB_{pa} , który stanowi minimalną wartość SSB, w odniesieniu do której istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że stado jest w stanie samo się odnowić w panujących warunkach eksploatacji.

Wskaźniki wtórne (jeśli wartości odłowu dla SSB w ramach oceny analitycznej nie są dostępne):

- Wskaźniki biomasy (3.2.2).

Wskaźniki te mogą być wykorzystane, jeśli mogą zostać uzyskane dla frakcji populacji, która jest dojrzała pod względem płciowym. Wskaźniki te muszą być wykorzystane w przypadku gdy w ramach oceny naukowej możliwe jest stwierdzenie, poprzez szczegółową analizę tendencji w przeszłości dotyczących wskaźnika w połączeniu z innymi informacjami na temat wydajności rybołówstwa w przeszłości, że istnieje wysokie prawdopodobieństwo, iż stado będzie w stanie samo się odnowić w panujących warunkach eksploatacji.

3.3. Struktura wiekowa i skład wielkościowy populacji

Wskaźniki pierwotne. Zdrowe stada charakteryzują się wysokim odsetkiem starych, dużych osobników. Wskaźniki opierające się na liczebności względnej dużych ryb obejmują:

- Udział ryb o wielkości ciała większej niż średnia wielkość przy osiągnięciu dojrzałości płciowej (3.3.1).
- Średnia maksymalna długość ciała w przypadku wszystkich gatunków odnotowanych w ankietach statków badawczych (3.3.2).
- Percentyl 95 składu długościowego odnotowanego w ankietach statków badawczych (3.3.3).

Wskaźnik wtórny:

- Wielkość ciała przy osiągnięciu dojrzałości płciowej, która może odzwierciedlać zakres niepożądanych skutków genetycznych eksploatacji (3.3.4).

W odniesieniu do dwóch zestawów wskaźników (udział starych ryb i wielkość ciała przy osiągnięciu dojrzałości płciowej) wymagana jest ekspertyza dla określenia, czy istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że nieodłączne zróżnicowanie genetyczne stada nie będzie zagrożone. Ekspertyzę należy przeprowadzić po dokonaniu analizy dostępnych dla wskaźnika szeregów czasowych, wraz z wszelkimi innymi informacjami na temat biologii gatunku.

Wskaźnik opisowy 4: Wszystkie elementy morskiego łańcucha pokarmowego, w stopniu, w jakim są znane, występują w normalnych ilościach i zróżnicowaniu, na poziomie, który w dalszej perspektywie może zapewnić liczebność gatunków i utrzymanie ich pełnej zdolności reprodukcyjnej.

Ten wskaźnik opisowy dotyczy ważnych aspektów funkcjonalnych, takich jak przepływy energii i struktura łańcucha pokarmowego (wielkość i liczebność). Na tym etapie w celu dokładniejszego opracowania kryteriów i potencjalnie użytecznych wskaźników dotyczących zależności w łańcuchu pokarmowym niezbędne jest dodatkowe wsparcie naukowo-techniczne ⁽¹⁵⁾.

4.1. Produktywność (produkcja na biomasa jednostkową) kluczowych gatunków lub grup troficznych

Kwestia przepływów energii w łańcuchu pokarmowym wymaga dokładniejszego opracowania odpowiednich wskaźników w celu oceny intensywności głównych procesów drapieżnik-ofiara odzwierciedlających długoterminową zdolność do życia składników w tej części łańcucha pokarmowego, którą zamieszkują, na podstawie doświadczeń w zakresie doboru właściwych gatunków (np. ssaki, ptaki morskie) zebranych w niektórych podregionach.

- Aktywność kluczowych gatunków drapieżnych mierzona jako ich produkcja na biomasa jednostkową (produktywność) (4.1.1).

4.2. Odsetek wybranych gatunków na końcu łańcucha pokarmowego

Określenie struktury łańcucha pokarmowego oraz wielkości i liczebności jego składników wymaga oceny odsetka wybranych gatunków na końcu łańcucha pokarmowego. Należy dokładniej opracować wskaźniki w oparciu o doświadczenia zebrane w niektórych podregionach. W odniesieniu do dużych ryb dostępne dane pochodzą z ankiet monitorujących ryby.

- Duże ryby (pod względem masy ciała) (4.2.1).

4.3. Liczebność/rozmieszczenie kluczowych grup/gatunków troficznych

- Tendencje w zakresie liczebności wybranych grup/gatunków istotnych pod względem funkcjonalności (4.3.1).

Konieczne jest zidentyfikowanie zmian w stanie populacji potencjalnie wpływających na strukturę łańcucha pokarmowego. Należy bardziej wyczerpująco określić szczegółowe wskaźniki, uwzględniając ich znaczenie dla łańcucha pokarmowego, na podstawie odpowiednich grup/gatunków w danym regionie, podregionie i podziale, w tym w stosownych przypadkach:

- grupy o szybkim cyklu wymiany populacji (np. fitoplankton, zooplankton, meduzy, małże, krótko żyjące ryby pelagiczne), które szybko reagują na zmiany zachodzące w ekosystemie i są użyteczne jako wskaźniki wczesnego ostrzegania,
- grupy/gatunki, które są celem działalności człowieka lub które są w pośredni sposób narażone na skutki tej działalności (w szczególności przyłów i odrzuty),
- grupy/gatunki determinujące siedlisko,
- grupy/gatunki na końcu łańcucha pokarmowego,
- anadromiczne i katadromiczne gatunki daleko wędrujące,
- grupy/gatunki, które są ściśle związane z określonymi grupami/gatunkami na innym poziomie troficznym.

Wskaźnik opisowy 5: Do minimum ogranicza się eutrofizację wywołaną przez działalność człowieka, a w szczególności jej niekorzystne skutki, takie jak utrata różnorodności biologicznej, degradacja ekosystemu, szkodliwe zakwity glonów oraz niedobór tlenu w dolnych partiach wód.

Ocena eutrofizacji w wodach morskich powinna opierać się na ocenie wód przybrzeżnych i przejściowych na mocy dyrektywy 2000/60/WE (załącznik V, pkt 1.2.3 i 1.2.4) i na powiązanych wytycznych ⁽¹⁶⁾ w sposób zapewniający porównywalność, przy równoczesnym uwzględnieniu informacji i wiedzy zebranych oraz koncepcji opracowanych w ramach regionalnych konwencji morskich. Na podstawie procedury kontrolnej, stanowiącej część wstępnej oceny, w celu dokonania skutecznej oceny eutrofizacji można wziąć pod uwagę względy związane z ryzykiem ⁽¹⁷⁾. W ramach oceny należy połączyć informacje dotyczące poziomów substancji biogennej oraz szeregu tych skutków pierwotnych i wtórnych, które mają znaczenie z punktu widzenia ekologii ⁽¹⁸⁾, przy uwzględnieniu odnośnych skal czasowych. Biorąc pod uwagę, że koncentracja substancji biogennej jest związana z ładunkami substancji biogennej z rzek na obszarze dorzecza, szczególne znaczenie ma współpraca z państwami członkowskim nieposiadającymi dostępu do morza za pośrednictwem przyjętych struktur współpracy zgodnie z art. 6 ust. 2 akapit trzeci dyrektywy 2008/56/WE.

⁽¹⁵⁾ Zob. motywy 3 i 4.

⁽¹⁶⁾ *Guidance Document on the Eutrophication Assessment in the Context of European Water Policies, Document n°23* (Wytyczne dotyczące oceny eutrofizacji w kontekście europejskiej polityki wodnej, dokument nr 23). Komisja Europejska (2009 r.) Zob. <http://circa.europa.eu/Public/irc/env/wfd/library>

⁽¹⁷⁾ Zob. pkt 3–6 w części A.

⁽¹⁸⁾ Zob. pkt 7 w części A.

5.1. Poziom substancji biogennych

- Stężenie substancji biogennych w słupie wody (5.1.1).
- W stosownych przypadkach stosunek substancji biogennych (krzem, azot i fosfor) (5.1.2).

5.2. Bezpośrednie skutki nadmiaru substancji biogennych

- Większe stężenie chlorofilu w słupie wody (5.2.1).
- W odnośnych przypadkach przejrzystość wody w związku ze wzrostem ilości glonów zawieszonych w toni wodnej (5.2.2).
- Wzrost liczebności oportunistycznych makroglonów (5.2.3).
- Zmiany dotyczące gatunków w składzie gatunkowym roślin, takie jak zmiana stosunku okrzemków do wiciowców, zmiana ilości gatunków bentosowych na korzyść pelagicznych oraz występowanie zakwitów szkodliwych/toksycznych glonów (np. cyjanobakterii) w wyniku działalności człowieka (5.2.4).

5.3. Pośrednie skutki nadmiaru substancji biogennych

- Wzrost liczebności wieloletnich wodorostów morskich i gatunków trawy morskiej (np. makroglonów z rodziny morskich, zostery morskiej i *Posidonia oceanica*), pozostających pod niekorzystnym wpływem obniżonej przejrzystości wody (5.3.1).
- Rozpuszczony tlen, tzn. zmiany w wyniku zwiększonego rozkładu organicznego i wielkość obszaru, którego to dotyczy (5.3.2).

Wskaźnik opisowy 6: Integralność dna morskiego utrzymuje się na poziomie gwarantującym ochronę struktury i funkcji ekosystemów oraz brak niekorzystnego wpływu zwłaszcza na ekosystemy bentosowe.

Należy dążyć do tego, by presje na dno morskie powodowane przez człowieka nie uniemożliwiały składnikom ekosystemu zachowania naturalnej różnorodności, produktywności i dynamicznych procesów ekologicznych, przy uwzględnieniu odporności ekosystemu. Skala oceny w przypadku tego wskaźnika opisowego może stwarzać szczególne problemy ze względu na nieregularny charakter elementów niektórych ekosystemów bentosowych oraz na szereg presji ze strony człowieka. Ocena i monitorowanie muszą być prowadzone po wstępnej kontroli oddziaływań i zagrożeń dla cech różnorodności biologicznej oraz presji ze strony człowieka, jak również po uwzględnieniu wyników oceny uzyskanych na niższych i wyższych poziomach, obejmujących w stosownych przypadkach podział, podregion lub region⁽¹⁹⁾.

6.1. Szkody fizyczne, przy uwzględnieniu właściwości substratu

Największym problemem w zakresie zarządzania jest skala oddziaływań działalności człowieka na substraty dna morskiego, na których tworzą się siedliska bentosowe. Wśród typów substratów szereg funkcji wspierających siedliska i zbiorowiska bentosowe zapewniają substraty biogeniczne, które są najbardziej wrażliwe na szkodę fizyczną.

- Rodzaj, liczebność, biomasa i rozległość obszarowa odpowiednich substratów biogenicznych (6.1.1).
- Rozległość dna morskiego dotkniętego w znacznym stopniu skutkami działalności człowieka w przypadku poszczególnych rodzajów substratów (6.1.2).

6.2. Stan zbiorowiska bentosowego

Właściwości zbiorowiska bentosowego, takie jak skład gatunkowy, wielkościowy i cechy funkcjonalne, stanowią ważną wskazówkę na temat zdolności ekosystemu do dobrego funkcjonowania. Informacje dotyczące struktury i dynamiki zbiorowisk otrzymuje się, w stosownych przypadkach, poprzez pomiar różnorodności i produktywności (liczebność lub biomasa) gatunków, tolerancji lub wrażliwości taksonów i dominacji taksonomicznej oraz składu wielkościowego zbiorowiska odzwierciedlonego w stosunku liczby małych do liczby dużych osobników.

- Występowanie szczególnie wrażliwych i/lub tolerancyjnych gatunków (6.2.1).
- Multimetryczne wskaźniki oceniające stan i funkcjonalność zbiorowiska bentosowego, takie jak różnorodność i bogactwo gatunkowe, stosunek gatunków oportunistycznych do wrażliwych (6.2.2).
- Odsetek biomasy lub liczby osobników powyżej określonej długości/wielkości ciała (6.2.3).
- Parametry opisujące właściwości (kształt, nachylenie i punkt przecięcia prostej z osią współrzędnych) spektrum wielkości zbiorowiska bentosowego (6.2.4).

Wskaźnik opisowy 7: Trwała zmiana warunków hydrograficznych nie ma niekorzystnego wpływu na ekosystemy morskie.

⁽¹⁹⁾ Zob. pkt 3–6 w części A.

Trwałe zmiany warunków hydrograficznych powodowane działalnością człowieka mogą polegać na przykład na zmianach w reżimie pływów, transporcie osadów i wody słodkiej, ruchach prądów lub fal, prowadzących do zmian fizycznych i chemicznych właściwości określonych w tabeli 1 załącznika III do dyrektywy 2008/56/WE. Zmiany takie mogą mieć szczególne znaczenie w sytuacji, gdy mogą one oddziaływać na ekosystemy morskie na szerszą skalę, a ich ocena może stanowić narzędzie wczesnego ostrzegania o potencjalnych skutkach dla ekosystemu. W odniesieniu do wód przybrzeżnych w dyrektywie 2000/60/WE ustalono cele hydromorfologiczne, które powinny być zrealizowane przy pomocy środków w kontekście planów gospodarowania wodami w dorzeczu. W celu oceny wpływu działań niezbędne jest indywidualne podejście do poszczególnych przypadków. Do oceny i oszacowania zakresu łącznych aspektów związanych ze skutkami takich działań mogą być przydatne narzędzia, takie jak ocena oddziaływania na środowisko, strategiczna ocena oddziaływania na środowisko i morskie planowanie przestrzenne. Ważne jest jednak, by zagwarantować, że każde z tych narzędzi zawiera elementy odpowiednie do oceny potencjalnych skutków dla środowiska morskiego, w tym względów transgranicznych.

7.1. Charakterystyka przestrzenna trwałych zmian

- Rozległość obszaru dotkniętego trwałymi zmianami (7.1.1).

7.2. Wpływ trwałych zmian hydrograficznych

- Rozległość przestrzenna siedlisk dotkniętych trwałą zmianą (7.2.1).
- Zmiany w siedliskach, w szczególności ich funkcjach (np. obszary tarła, obszary lęgowe i obszary żerowania oraz szlaki migracyjne ryb, ptaków i ssaków) w wyniku zmienionych warunków hydrograficznych (7.2.2).

Wskaźnik opisowy 8: Stężenie substancji zanieczyszczających utrzymuje się na poziomie, który nie wywołuje skutków charakterystycznych dla zanieczyszczenia.

Stężenie substancji zanieczyszczających w środowisku morskim i ich skutki muszą zostać ocenione przy uwzględnieniu oddziaływań i zagrożeń dla ekosystemu ⁽²⁰⁾. By zapewnić właściwą koordynację wdrażania dwóch ramowych uregulowań prawnych, biorąc pod uwagę również informacje i wiedzę zgromadzone oraz koncepcje opracowane w ramach regionalnych konwencji morskich, należy uwzględnić odpowiednie przepisy dyrektywy 2000/60/WE dotyczące wód terytorialnych, przejściowych i przybrzeżnych. Państwa członkowskie muszą rozważyć, w odpowiednich przypadkach, w odniesieniu do środowiska morskiego substancje lub grupy substancji, które:

- (i) przekraczają odnośne środowiskowe normy jakości określone zgodnie z art. 2 pkt 35 dyrektywy 2000/60/WE i załącznikiem V do tej dyrektywy w przybrzeżnych, przejściowych lub terytorialnych częściach wód przylegających do regionu lub podregionu morskiego, w wodzie, osadach lub w faunie i florze; i/lub
- (ii) są wymienione jako substancje priorytetowe w załączniku X do dyrektywy 2000/60/WE i szczegółowo regulowane przepisami dyrektywy 2008/105/WE i które są zrzucane w danym regionie, podregionie lub podziale morskim; i/lub
- (iii) są substancjami zanieczyszczającymi i ich całkowita uwalniana ilość (w tym straty, zrzuty lub emisje) może pociągać za sobą poważne zagrożenia dla środowiska morskiego w związku z przeszłym lub teraźniejszym zanieczyszczeniem w danym regionie, podregionie lub podziale morskim, w tym w wyniku zanieczyszczeń o charakterze nagłym na skutek wypadku przy udziale substancji niebezpiecznych lub trujących.

Postępy w osiąganiu dobrego stanu środowiska będą zależeć od tego, czy zanieczyszczenie jest stopniowo niwelowane, tzn. występowanie substancji zanieczyszczających w środowisku morskim oraz ich skutki biologiczne są utrzymywane w dopuszczalnych granicach, tak by zapobiec znacznym niekorzystnym skutkom lub zagrożeniom dla środowiska morskiego.

8.1. Stężenie substancji zanieczyszczających

- Stężenie wyżej wspomnianych substancji zanieczyszczających, mierzone w odpowiedniej matrycy (takiej jak fauna i flora, osady i woda) w sposób zapewniający porównywalność z ocenami na mocy dyrektywy 2000/60/WE (8.1.1).

8.2. Wpływ substancji zanieczyszczających

- Poziom wpływu zanieczyszczenia na składniki danego ekosystemu, przy uwzględnieniu wybranych procesów biologicznych i grup taksonomicznych, w przypadku których określono związek przyczynowo-skutkowy, który należy monitorować (8.2.1).
- Występowanie, źródło (w miarę możliwości) i zasięg znaczących zanieczyszczeń o charakterze nagłym (np. wycieki ropy i produktów ropopochodnych) i ich wpływ na faunę i florę fizycznie dotkniętą zanieczyszczeniem (8.2.2).

Wskaźnik opisowy 9: Poziom substancji zanieczyszczających w rybach i owocach morza przeznaczonych do spożycia przez ludzi nie przekracza poziomów ustanowionych w prawodawstwie Wspólnoty ani innych odpowiednich norm.

⁽²⁰⁾ Zob. pkt 3 i 4 w części A.

W poszczególnych regionach lub podregionach państwa członkowskie muszą monitorować w jadalnych częściach (odpowiednio mięśniach, wątrobie, ikrze, mięsie, tkankach miękkich) ryb, skorupiaków, mięczaków i szkarłupni oraz u wodorostów odłowionych lub zebranych w naturze ewentualną obecność substancji, dla których ustanowiono najwyższe dopuszczalne poziomy na szczeblu unijnym, regionalnym lub krajowym w odniesieniu do produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi.

9.1. Poziomy i liczba substancji zanieczyszczających oraz częstotliwość przekraczania dopuszczalnych poziomów

- Rzeczywiste poziomy substancji zanieczyszczających, które wykryto, oraz liczba substancji zanieczyszczających, które przekroczyły obowiązujące najwyższe dopuszczalne poziomy (9.1.1).
- Częstotliwość przekraczania obowiązujących dopuszczalnych poziomów (9.1.2).

Wskaźnik opisowy 10: Ani właściwości, ani ilość znajdujących się w wodzie morskiej odpadów nie powodują szkód w środowisku przybrzeżnym i morskim.

Rozmieszczenie odpadów jest bardzo zróżnicowane, co należy uwzględnić w programach monitorowania. Konieczne jest zidentyfikowanie działalności, z którą związane są odpady, oraz – w miarę możliwości – ich źródła. Wciąż istnieje potrzeba dokładniejszego opracowania szeregu wskaźników, w szczególności związanych z biologicznymi skutkami odpadów i mikrodrobinami, jak również potrzeba lepszej oceny ich potencjalnej toksyczności ⁽²¹⁾.

10.1. Właściwości odpadów w środowisku morskim i przybrzeżnym

- Tendencje w zakresie ilości odpadów wyrzucanych na brzeg i/lub gromadzonych wzdłuż linii brzegowych, w tym analiza ich składu, rozmieszczenia przestrzennego oraz – w stosownych przypadkach – źródła (10.1.1).
- Tendencje w zakresie ilości odpadów w słupie wody (w tym pływających na powierzchni wody) i spoczywających na dnie morza, w tym analiza ich składu, rozmieszczenia przestrzennego oraz – w stosownych przypadkach – źródła (10.1.2).
- Tendencje w zakresie ilości, rozmieszczenia i – w miarę możliwości – składu mikrodrobin (w szczególności mikrodrobin plastiku) (10.1.3).

10.2. Wpływ odpadów na życie w morzu

- Tendencje w zakresie ilości i składu odpadów połkniętych przez zwierzęta morskie (np. analiza treści żołądka) (10.2.1).

Wskaźnik ten należy dokładniej opracować w oparciu o doświadczenia zebrane w niektórych podregionach (np. Morze Północne), by mógł zostać przyjęty w innych regionach.

Wskaźnik opisowy 11: Wprowadzenie energii, w tym hałasu podwodnego, utrzymuje się na takim poziomie, że nie powoduje ono negatywnego wpływu na środowisko morskie.

Wraz z hałasem podwodnym, którego znaczenie podkreśla się w dyrektywie 2008/56/WE, inne formy energii, takie jak energia termiczna, pola elektromagnetyczne i światło mogą oddziaływać na składniki ekosystemów morskich. By wspierać proces opracowywania dokładniejszych kryteriów związanych z tym wskaźnikiem opisowym ⁽²²⁾, w tym w związku ze skutkami wprowadzenia energii dla życia w morzu, odnośnymi poziomami hałasu i częstotliwości potrzebne są dodatkowe działania naukowo-techniczne (które w stosownych przypadkach mogą wymagać dostosowania zgodnie z wymogiem współpracy regionalnej). Na obecnym etapie główne wytyczne dotyczące pomiaru hałasu podwodnego zostały określone jako kwestia priorytetowa w związku z oceną i monitorowaniem ⁽²³⁾, z zastrzeżeniem dalszego rozwoju sytuacji, w tym w związku z mapowaniem. Hałas związany z działalnością człowieka może mieć charakter krótkotrwały (np. hałas impulsowy, taki jak powstający w wyniku badań sejsmicznych i palowania w trakcie budowy farm wiatrowych i platform oraz w wyniku eksplozji) lub długotrwały (np. hałas ciągły, taki jak powstający w wyniku bagrowania, prowadzenia żeglugi i działania instalacji energetycznych), wpływając na organizmy w różny sposób. Większość działań komercyjnych związanych z wysokim poziomem hałasu i mających wpływ na stosunkowo duże obszary jest wykonywana w prawnie określonych warunkach i wymaga zezwolenia. Daje to możliwość stworzenia skoordynowanych spójnych wymogów na potrzeby pomiaru takich głośnych dźwięków impulsowych.

11.1. Rozmieszczenie w czasie i przestrzeni dźwięków impulsowych o wysokiej, niskiej i średniej częstotliwości

- Odsetek dni i ich rozmieszczenie w okresie roku kalendarzowego na obszarach o określonej powierzchni oraz ich rozmieszczenie przestrzenne, w których źródła hałasu związane z działalnością człowieka przekraczają poziomy, które najprawdopodobniej wywierają znaczny wpływ na zwierzęta morskie, i które są mierzone jako poziom ekspozycji na hałas (w dB re 1 μ Pa².s) lub jako szczytowy poziom ciśnienia akustycznego (w dB re 1 μ Pa_{szczyt}) na jeden metr, oraz mierzone w zakresie częstotliwości 10 Hz do 10 kHz (11.1.1).

11.2. Ciągły dźwięk o niskiej częstotliwości

- Tendencje w zakresie poziomu hałasu otoczenia w pasmach o szerokości 1/3 oktawy w zakresie częstotliwości 63 i 125 Hz (częstotliwość środkowa) (re 1 μ Pa RMS; średni poziom hałasu w pasmach o tej szerokości oktawy w okresie jednego roku) mierzonego przez stacje obserwacyjne i/lub przy wykorzystaniu – tam, gdzie stosowne – modeli (11.2.1).

⁽²¹⁾ Zob. motyw 3 i 4.

⁽²²⁾ Zob. motyw 3 i 4.

⁽²³⁾ Zob. pkt 9 w części A.

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL